WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

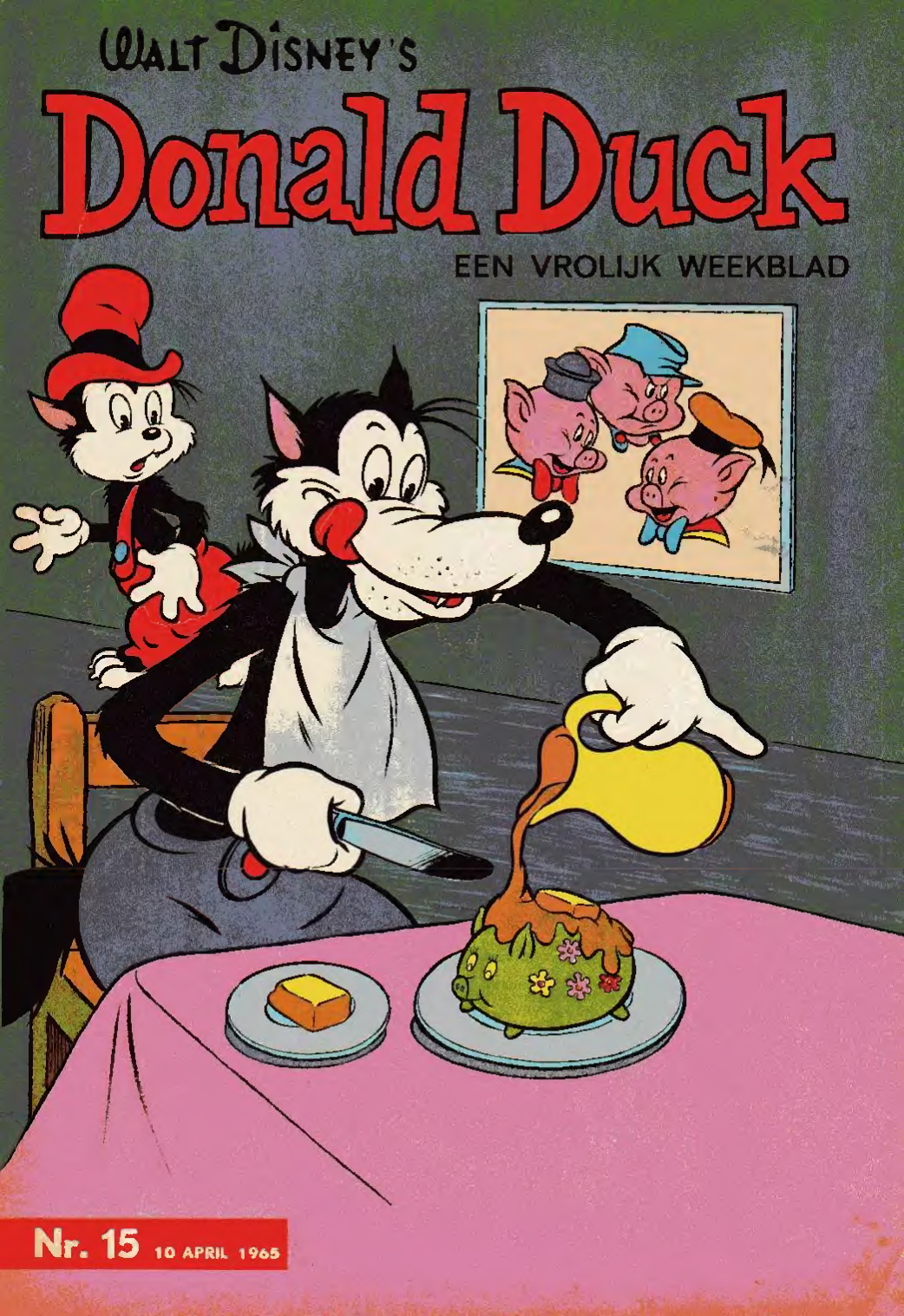

Nr. 15 10 APRIL 1965

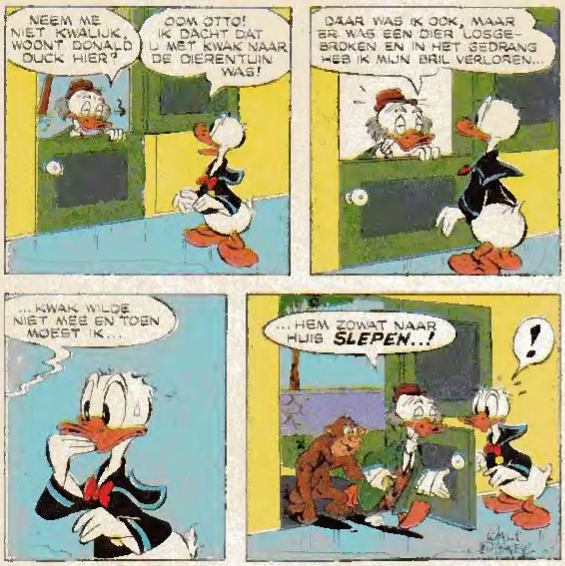

ONS ZIEKENLIJSTJE

INEKE van Zanten
zou graag wat post ontvangen. Haar adres is: Kinderpaviljoen, Kamer O, Ziekenhuis Johannes de Deo, Westeinde, Den Haag.
Johan de Heus
wil ook graag wat brieven en kaarten hebben. Zijn adres is: A.Z.U., Zaal K, Catharijnesingel, Utrecht.
Eric Thijssen
is vier jaar en doet op mooie kleurige kaarten. Zijn adres is: Frans Bekerstraat 32, Veldhoven (N.B.).
Marianne van Berghem
is 4 jaar. Sturen jullie haar eens een mooie kaart? Haar adres is: Diaconessen Ziekenhuis, Kinderzaal, Rotterdam.
Trijntje Vos, Beetsterzwaag, Bea Kaers, Huizen, Jaap en Simon Schank, Harderwijk, en Thea v. d. Velden, Arnhem, bedanken heel hartelijk alle vriendjes en vriendinnetjes van wie ze een brief of kaart hebben gekregen.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 8 zijn:
1e prijs: A. de Groot, Berkhofweg 48, **Lunteren.**
2e prijs: H. Verhoef, Scheldestraat 30a, **Utrecht.**
3e prijs: W. en P. Sprengers, **Eindhoven;** H. en I. Breekman, **De Waal (Tex.);** L. en P. Monsma, **Roodkerk;** M. en T. Beemer, **Bunnik;** A. de Keyzer, **Rotterdam;** M. de Puyt, **Sint Laurens (Zld.);** R. en I. Zaagman, **Utrecht (Stat.);** R. Janssen, **Venray;** N. v. d. Meulen, **A'dam;** H. Brouwers, **Hallum (Fr.).**
4e prijs: R. de Boer, **Den Haag;** J. Binnenmens, **Nijverdal (Ov.);** A. Heinen, **Bunschoten;** R. Mast, **Schiedam;** D. Kalff, **Madrid-16;** G. Bensbach, **Putte (N.Br.);** J. Poortman, **Vilvoorde (Blg.);** S. Burg, **Greven (Did.);** H. Sitvast, **Aalst (Blg.);** S. Geerlinks, **Nw.-Weerdinge;** M. Heyndijk, **Apeldoorn;** W. Lambooy, **Zoetermeer;** P. de Groot, **Gouda;** J. Lamboo, **Buurmalsen;** T. Peeters, **Strampray.** J. Janssen, **Doesburg;** P. v. Schepdaël, **Drunen;** E. v. Exter, **Veerschoten;** Paul Schermers, **Gorinchem;** M. Steenkamp, **Enschede.**
De oplossing van prijsvraag nr. 13 luidt: **DOBBELSTEEN.**

✱ PRIJZEN ✱

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: 'n badmintonspel; 20 vierde prijzen: 'n bal.

Oom Donalds Brievenbus

Marijke Vogels, Best.
Ik krijg niet vaak brieven van kinderen die in de vakantie naar school verlangen! Maar nu je weer op school zit, verlang je nu misschien toch een beetje naar de paasvakantie . . . . ?
Ineke Westendorp, Enschede.
Hoe is het met de konijnen, Ineke? Wat heb jij die brief duidelijk geschreven! Dag, Ineke!
Joke Kalden, Hoek (Zeeland).
Voor jou geldt ook wat ik vorige week tegen Winny Kouthoofd heb gezegd, Joke: ik kan je geen adres sturen, maar probeer het eens met iemand van het Ziekenlijstje! Maar valt het met de meisjes uit het dorp niet een beetje mee? Als jij vriendelijk bent en een beetje moeite doet om contact te krijgen, kunnen ze toch niet zo onaardig blijven? Of overdrijf je een beetje, Joke?
Giel Schram, Heemskerk.
Tom Poes wordt gemaakt door Marten Toonder, Giel. Als je heel goed kijkt, kun je het ergens in het verhaal zien staan! Dag, Giel!
Sturen jullie je brieven ook deze week weer naar Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

Prijsvraag no. 15

Op deze tekening zie je allemaal verschillende dieren. Ken je ze? Zet de namen dan maar in de hokjes die bij de tekening staan. Bij ieder dier staat een nummer: de naam van dier nummer 1 hoort in de hokjes waarvoor een cijfer 1 staat. In ieder hokje één letter invullen. De tweede tekening is een mannetjes-dier. Als je klaar bent, lees je in de gekleurde vakjes van boven naar beneden de naam van een bekende vogel. Schrijf die naam op een briefkaart en stuur die vóór 15 april naar Donald Duck, Postbus 792, A'dam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: „Oplossing nr. 15" en daaronder wat je wilt hebben: een autoped of een horloge.

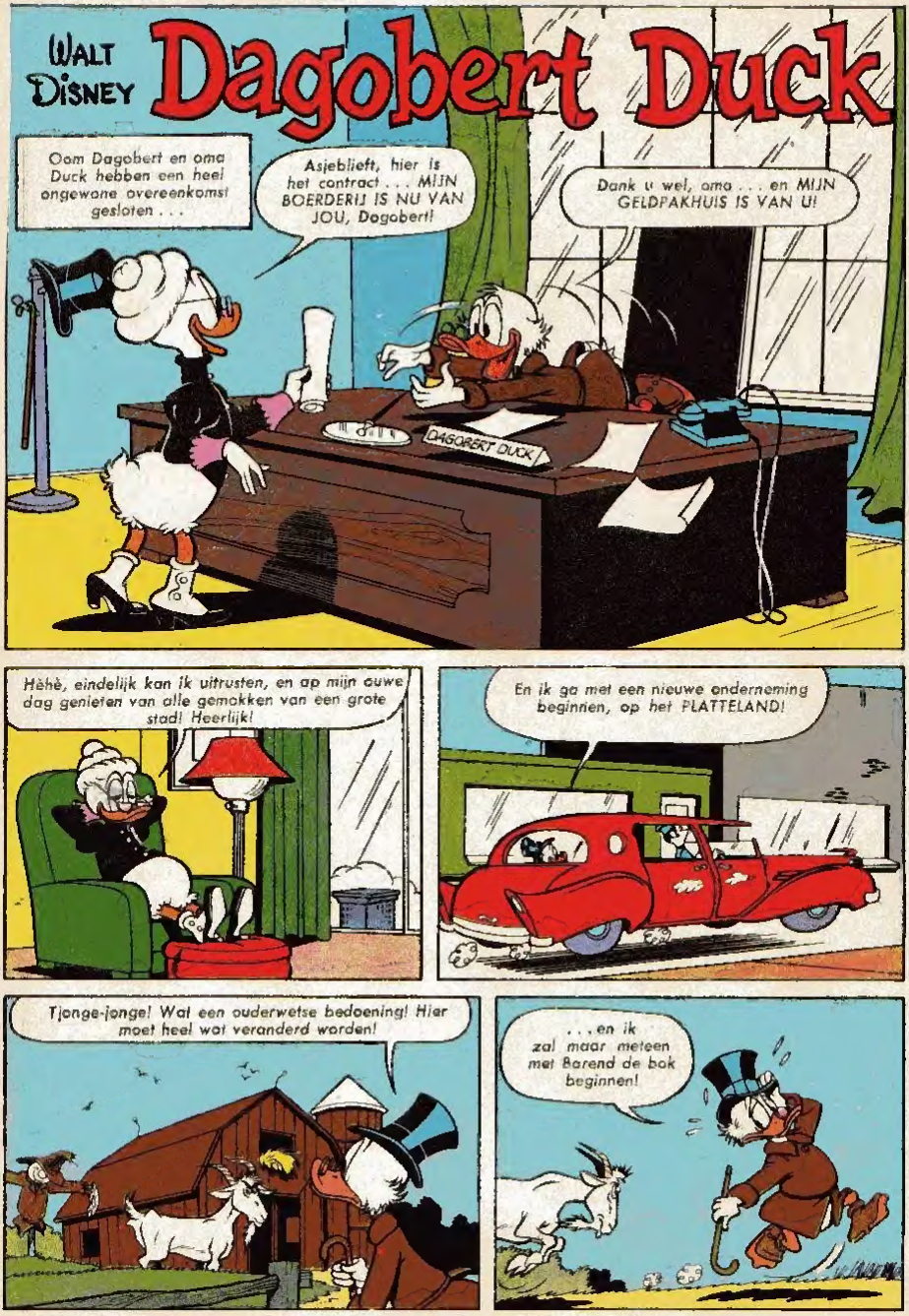
WALT DISNEY
Dagobert Duck
Oom Dagobert en oma Duck hebben een heel ongewone overeenkomst gesloten . . .
Asjeblieft, hier is het contract . . . MIJN BOERDERIJ IS NU VAN JOU, Dagobert!
Dank u wel, oma . . . en MIJN GELDPAKHUIS IS VAN U!
DAGOBERT DUCK
Hèhè, eindelijk kan ik uitrusten, en op mijn ouwe dag genieten van alle gemakken van een grote stad! Heerlijk!
En ik ga met een nieuwe onderneming beginnen, op het PLATTELAND!
Tjonge-jonge! Wat een ouderwetse bedoening! Hier moet heel wat veranderd worden!
. . . en ik zal maar meteen met Barend de bok beginnen!

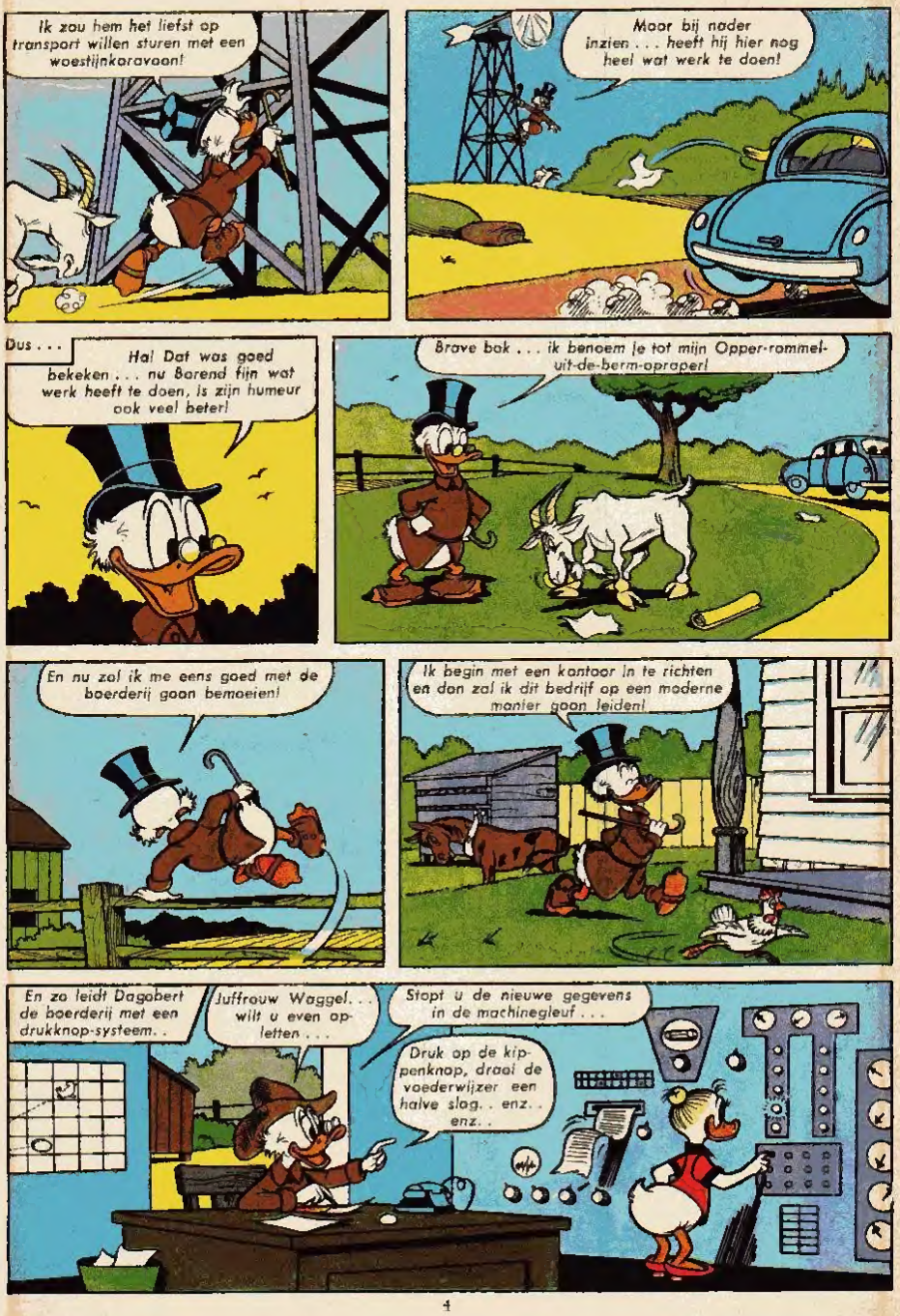
Ik zou hem het liefst op transport willen sturen met een woestijnkaravaan!
Maar bij nader inzien . . . heeft hij hier nog heel wat werk te doen!
Dus . . .
Ha! Dat was goed bekeken . . . nu Barend fijn wat werk heeft te doen, is zijn humeur ook veel beter!
Brave bok . . . ik benoem je tot mijn Opper-rommel-uit-de-berm-opraper!
En nu zal ik me eens goed met de boerderij gaan bemoeien!
Ik begin met een kantoor in te richten en dan zal ik dit bedrijf op een moderne manier gaan leiden!
En zo leidt Dagobert de boerderij met een drukknop-systeem. .
Juffrouw Waggel. . . wilt u even opletten . . .
Stopt u de nieuwe gegevens in de machinegleuf . . .
Druk op de kippenknop, draai de voederwijzer een halve slag. . enz. . enz. .

Eh? HET BOVENSTE LICHTJE BRANDT NIET!
WERKEND PERSONEEL
GIJS GANS
JUFFR.WAGGEL
PAARD
GEIT
VARKENS
KOEIEN
KIPPEN
Aha! Ik hoor gesnurk bij de muziek die ik in de schuur laat spelen om de koeien tevreden te maken!
Gijs Gans, wat moet dat betekenen?
Eh . . . dat betekent dat ik me ook zo voldaan ga voelen bij die muziek!
Maar ik zal u niet in de weg zitten . . . ik ga verder slapen in mijn strobed op zolder!
STROBED? . . Hmm!
Hé, Gijs, wacht eens! Zou je niet veel liever een veren bed willen hebben? Heel groot en heel zacht?
Tjonge! Nou en of!
Dus . . .
Als je dat hele veld geploegd hebt, krijg jij je bed!
Joehoe! Ineens vind ik werken het heerlijkste dat er bestaat, meneer Duck!

Ha! Gijs is bezig het record veldplaegen te verbeteren . . . kijk eens haeveel are hij al gedaan heeft!
DERDE VELD
1 2 3 4
5 6 7 8
9 10 11
En daar de muziek is de melkproduktie enorm gestegen!
MELK STAND
ZONDER RADIO
MET RADIO
MAT?! Wat mankeert die andankbare kippen . . . ?
Ik geef ze arbeidsvitaminen daar de radio, maar ze leggen nog steeds hetzelfde aantal eieren!
EIERENSTAND
NU
TOEN
Vertel me niet dat je meer van klassieke muziek houdt!
Eh . . . muziek alleen is niet voldoende am die kippen helemaol op hun gemak te stellen, meneer!
Willen zij soms ook veren bedden hebben?
Nee meneer! De kippen zijn zo bang dat de boze wolf hun eieren steelt, dat ze geen eieren meer durven te leggen!
Hmm . . .
Geen wonder dat ze bang zijn . . . in dat wrakke oude kippeschuurtje zitten ze niet veilig. . daar kan iedereen zomaar binnen lopen!

Korte tijd later . . .
Die oude pantserwagen kan prachtig dienst doen als kipperen! Daar kan de wolf niet binnendringen!
TOK-TOK! TOK!
Ha! De kippen zijn nu gelukkig, maar de wolf niet!
Nu is er nog maar één ding dat ik moet veranderen! Die vogelverschrikker dient alleen maar als zitplaats voor de vogels die mijn koren eten!
Ik zal Willie Wortel vragen om 'n vogelverschrikker die werkelijk helpt!
Dus. . .
Deze apparaten zenden zo'n hoge toon uit, dat wij het niet meer kunnen horen, maar de kraaien slaan er voor op de vlucht!
Dank je wel, Willie . . . nu kan mijn koren tenminste onbelemmerd groeien!
Maar weldra. . .
Meneer Duck, er staat een groepje buren buiten op u te wachten . . .
Nou, laat ze maar binnen komen!
Met het teer en de veren?
Oh!

Daar die maaie uitvinding van u, die nieuwerwetse vogelverschrikker, zitten WIJ met UW kraaien!
. . . en dat staat ons helemaal niet aan!
Rustig, jongens!

Jullie krijgen van mij allemaal net za'n vogelverschrikker als ik heb!
En ONZE buren ook!

En za is er, za ver als je kunt zien, geen kraai te bekennen . . .
Haha! Ik ben de held van het platteland!
Daar heb je die grote kraaienverjager!

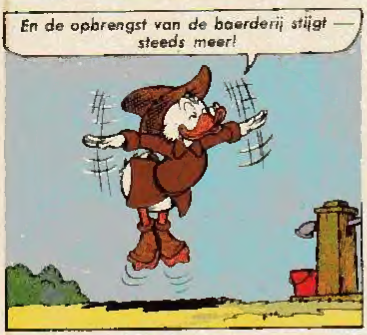
En de opbrengst van de boerderij stijgt — steeds meer!

Eh . . . ik wil uw plezier niet graag bederven, meneer . . . maar kijkt u eens naar deze berichten over uw zaken in de stad!
Oh, ja! Ik had ze bijna vergeten!

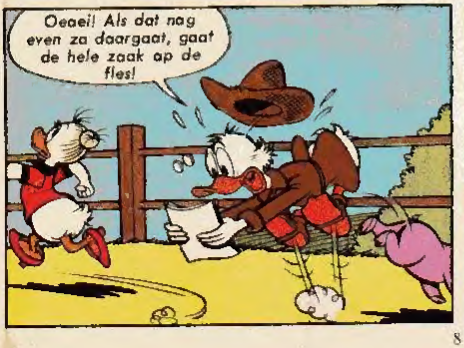
Oeaei! Als dat nog even zo doorgaat, gaat de hele zaak op de fles!

Ik begrijp het niet! Toen ik weg ging, was er nog niets aan de hand!

Hé! Wat een grote onweerswolk hangt daar boven de stad!
. . . Of staat de hele stad in brand?
Wel alle miljoenen nog an toe!
Alle kraaien die ik van het land heb gejaagd, zijn naar de stad getrokken!
Ik wil er bij de Leeuwenlaan uit!
Tja, ik weet niet meer waar we zijn, zelfs niet of we nog op de rails zitten!
De zaken staan bijna stil! Die kraaien sturen alles in de war!
DAGOBERT DUCK
Daar zal ik iets aan gaan doen!
Ik zal de hele stad vol laten zetten met de kraaienverschrikkers van Willie!
Oeil Hij is weg!
Ja, de club van vogelvrienden heeft hem de stad uitgejaagd!
Maar NU beginnen ze er spijt van te krijgen!
VERTROKKEN OP ALGEMEEN VERZOEK
WILLIE WORTEL UITVINDER
BOE-HOE!
Eh? Is dat oma Duck die daar huilt?

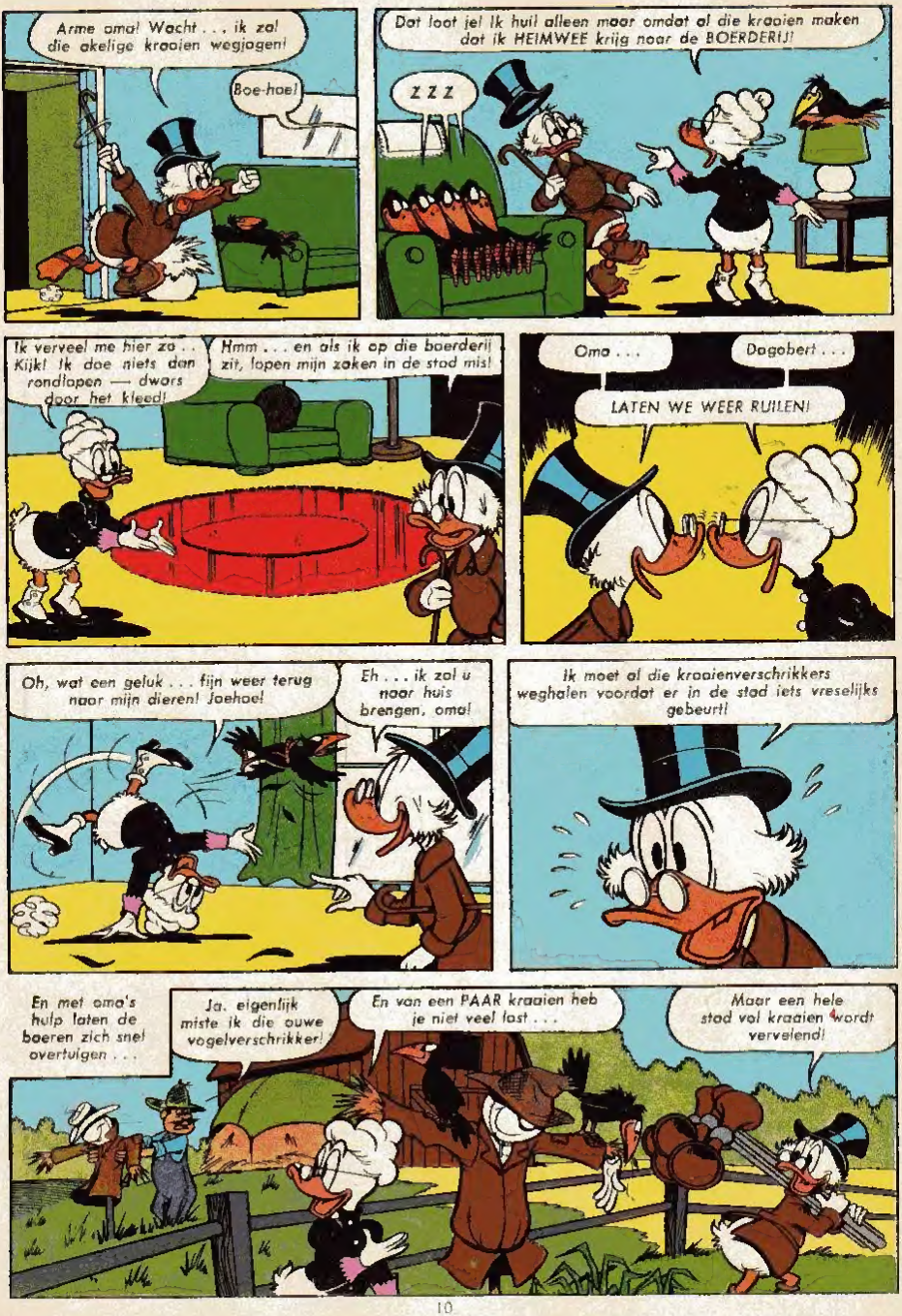
Arme oma! Wacht . . . ik zal die akelige kraaien wegjagen!
Boe-hoe!
Dat loot je! Ik huil alleen maar omdat al die kraaien maken dat ik HEIMWEE krijg naar de BOERDERIJ!
Z Z Z
Ik verveel me hier zo . . Kijk! Ik doe niets dan rondlopen — dwars door het kleed!
Hmm . . . en als ik op die boerderij zit, lopen mijn zaken in de stad mis!
Oma . . .
Dagobert . . .
LATEN WE WEER RUILEN!
Oh, wat een geluk . . . fijn weer terug naar mijn dieren! Joehoe!
Eh . . . ik zal u naar huis brengen, oma!
Ik moet al die kraaienverschrikkers weghalen voordat er in de stad iets vreselijks gebeurt!
En met oma's hulp laten de boeren zich snel overtuigen . . .
Ja, eigenlijk miste ik die ouwe vogelverschrikker!
En van een PAAR kraaien heb je niet veel last . . .
Maar een hele stad vol kraaien wordt vervelend!

En zo gaat alles tenslotte weer zijn gewone gang, ook de zaken .
Oef! Eindelijk krijg ik weer een beetje winst ... nu hoef ik gelukkig niemand te ontslaan!
Hoewel ik daar soms wel eens zin in krijg!
Maar hoe hou je te personeel steeds aan het werk? Zelfs de beste man staat wel eens te dromen!
Hmm ... misschien kan ik hier iets doen met mijn boerderij-ervaring!
Ha! Ha! Met een Dagobert-verschrikker in ieder vertrek werkt iedereen zo hard als hij kan!

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

Ik haap het! Ik heb mijn laatste spaarcentjes eraan besteed om dit ding te huren! Laten we maar gauw onze zwempakken aantrekken!
Later . . .
Ahhh . . wat een leventje!
OEOEOE IIIII!
Hahaha! Heb je zijn gezicht gezien?
Wat een mop!
Blijf nou, Walfje! We gaan fijn zwemmen!
Nee! Ik ga naar huis om te kijken wat vader doet! Tot ziens, jongens!
Even later . . .
Walfje! Ik heb net n monster in de vijver gezien!
Tjonge! Nou gaat u er zeker nooit meer heen?
Kom nou! Ik ga een paar mensen van een krant opzoeken en ze naar de plek brengen waar ik dat beest heb gezien! Daar deze ontdekking ward ik vast rijk en beroemd!
Slik!

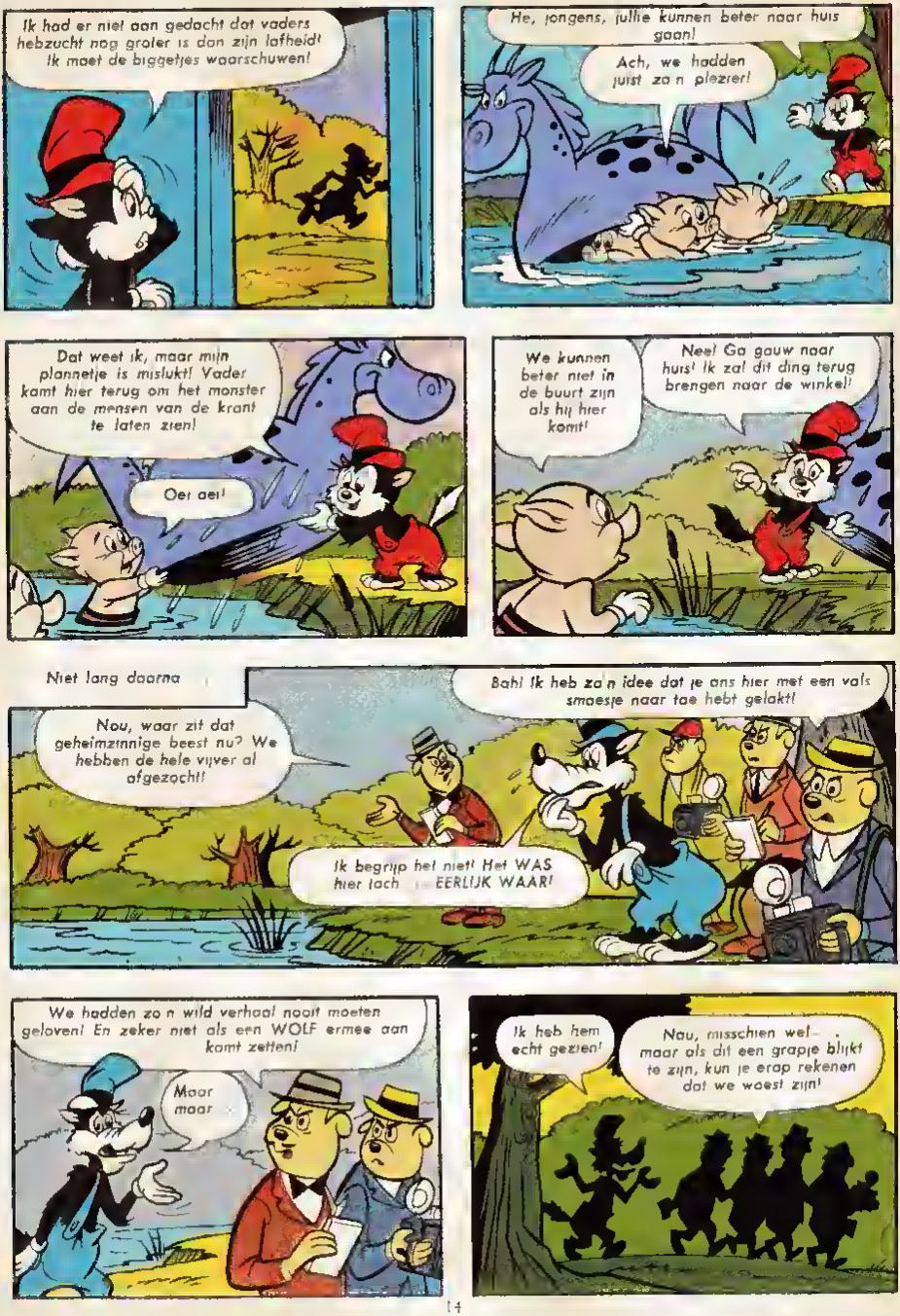
Ik had er niet aan gedacht dat vaders hebzucht nog groter is dan zijn lafheid! Ik moet de biggetjes waarschuwen!
He, jongens, jullie kunnen beter naar huis gaan!
Ach, we hadden juist zo'n plezier!
Dat weet ik, maar mijn plannetje is mislukt! Vader komt hier terug om het monster aan de mensen van de krant te laten zien!
Oer oei!
We kunnen beter niet in de buurt zijn als hij hier komt!
Nee! Ga gauw naar huis! Ik zal dit ding terug brengen naar de winkel!
Niet lang daarna
Nou, waar zit dat geheimzinnige beest nu? We hebben de hele vijver al afgezocht!
Bah! Ik heb zo'n idee dat je ons hier met een vals smoesje naar toe hebt gelokt!
Ik begrijp het niet! Het WAS hier toch EERLIJK WAAR!
We hadden zo'n wild verhaal nooit moeten geloven! En zeker niet als een WOLF ermee aan komt zetten!
Maar maar
Ik heb hem echt gezien!
Nou, misschien wel— maar als dit een grapje blijkt te zijn, kun je erop rekenen dat we woest zijn!

Wacht eens even . . KIJK!
Oei! Ik heb het toch gezegd ... Hij is vast aan land gekropen!

(Oef!) Het valt niet mee om dat zware ding te trekken!
Wolfje!

(Slik!) Dag vader! Uh
Zo! Dus het WAS een grapje, en dat zoontje van je heeft je geholpen!

We zullen je leren onze kostbare tijd te verspillen!
BONK!
BOP!

Ik probeerde alleen maar u van het vissen af te houden! U gaat me toch geen pak slaag geven, he vader?
Natuurlijk niet! Waarom zou ik?

Maar van nu af aan ga jij met mij mee als ik ga vissen!

Dus .
(Zucht!) Nu wordt er thuis helemaal NIETS meer gedaan! Iedere keer als vader gaat vissen, moet ik zijn hengel vast houden!
Dat was het enige waar ik een hekel aan had als ik ging vissen!

Geschreven door
KEES KETTING

Minister Miezemaus en de Koning van TSJOEWAKIJE

De koning van Tsjoewakije was 50 jaar geworden, en dat betekende dat hij met pensioen moest. Leuk vond hij het niet, maar zo luidde nu eenmaal de wet. „Wie 50 is, *kan geen koning meer zijn*" stond erin. „*Hij zal als koning worden opgevolgd door de eerste minister*."

Zo kwam het dat de gehele hofhouding, van koksmaat tot ceremoniemeester, in een bonte rij in de troonzaal stond. Daar nam de koning samen met zijn bediande, die Kloenk heette, afscheid van hen. Tegen iedereen zei hij iets aardigs, en iedereen kreeg een hand, plus een pakketje met allerlei soorten kauwgom. Ja, kauwgom! Daar was de koning namelijk zelf ook zo dol op. Jonge, jonge, wat kon die man een kauwgom aan. Vijftien pakjes op een dag vond hij heel gewoon.

„Kauwgom," zei hij vaak, „dat is het lekkerste wat bestaat. Daar kan men mij midden in de nacht voor wakker maken." Iedereen begrijpt dat de koning ontzettend veel van kauwgom afwist. Hij had er dikke boeken over, en hij kon, om maar eens een voorbeeld te noemen, zonder zijn vingers te gebruiken met klapgauwkom een bel blazen zo groot als een kinderballonnetje.

„Klets!' klonk het dan als de bel knapte. Net een straaljager.

Het lijkt misschien erg leuk, zo'n kawgom-etende koning, maar de leden van de hofhouding dachten daar anders over. „Ik eet graag kauwgom," had de koning gezegd, „en jullie dus ook. Pak maar zoveel je lust. Kauwende mensen zijn vrolijke mensen. Wat jij Kloenk?" En „Klets!", daar blies hij weer een bel dat het klapte.

Nu is kauwgom lekker, maar als je niets anders mág snoepen krijg je weleens trek in iets anders. In een toverbal bijvoorbeeld. Of in katjesdrop. Of in tum-tum. Maar dat was er in het paleis niet bij. „Snoepen is uitstekend," zei de koning, „maar alleen kauwgom. Dat is lekker, gezond en goed voor de tanden."

Toch was de koning verder een aardige man en daarom zeiden alle leden van de hofhouding beleefd „Dankuwel majesteit" als ze het pakketje met kauwgom kregen.

„Dan ben ik hier bij de tuinman," zei de koning, almaar handen schuddend. „Jij ook welbedankt. Je hebt de tuinen altijd prachtig verzorgd."

„Tot ziens majesteit," zei de tuinman beleefd. „Waar gaat u wonen als ik vragen mag?"

„Aan het eind van de Dennenweg," zei de koning. „In een fijn huis, precies groot genoeg voor Kloenk en mij."

„Maar daar staat ook dat vieze oude kasteel," schrok de tuinman. „Daar is het de laatste tijd niet pluis. Het spookt er! Ja echt, ik heb het zelf gezien. Met volle maan fladdert er een spook over de binnenplaats. Brrr."

„Onzin," besliste de koning. „En trouwens. Kloenk en ik zijn nergens bang voor." Verder ging het met afscheid nemen. Van de koks, van de kamermeisjes, en eindelijk ook van de beide veldwachters van Tsjoewakije. „Mannen," zei de koning, „ik wens jullie het allerbeste. Hebben jullie die inbrekers al te pakken?" (Je moet weten dat er in Tsjoewakije de laatste weken overal werd ingebroken.)

„Nee," zeiden de veldwachters beteuterd.

„Doe dan maar goed je best," zei de koning zachtjes, „want onze nieuwe koning is geen gemakkelijk heerschap."

Dat klopte. Minister Miezemaus, die nu koning was geworden, had geniepige ogen en een lelijke rode neus, en hij keek altijd net alsof hij zopas een vies azijn had leeggedronken. „Zo," zei de koning aan het eind van de rij, „en dan kom ik tenslotte bij Miezemaus Minister."

„Koning zul je bedoelen,' verbeterde Miezemaus zuur.

„Goed dan, koning," zei de koning. „Ik moet er nog aan wennen! Wel, ik wens je veel succes als koning en hier is een afscheidscadeautje. Kloenk, de doos!"

Kloenk haalde een prachtig pakket te voorschijn, met een hemelsblauw lint er omheen. „Alsjeblieft," zei de koning. „Dit is de aller-allerheerlijkste kauwgom die er te krijgen is!"

Miezemaus pakte de doos niet aan. „Bah!" riep hij. „Ik griezel van kauwgom! Het is een kleverig spul waar ik misselijk van word. Toen ik nog minister was durfde ik niets

Illustratie:
JAN WESSELING

te zeggen. Nu wel! Veertien jaar lang heb ik die viezigheid moeten kauwen, voor uw plezier. Dat is afgelopen! Vanaf morgen is het in Tsjoewakije verboden om kauwgom te kauwen. Vanmiddag maak ik een nieuwe wet." En met een boos gezicht liep hij de zaal uit.

„O," zei de koning. „Nou, dan gaan wij, Kloenk. Haal mijn geldkistje uit de schatkamer en pak meteen mijn koffers mee." Kloenk was binnen een minuut terug. „Majesteit," hijgde hij, „uw geldkistje is weg! Verdwenen! Gestolen! Dat hebben die inbrekers gedaan." De koning werd nog roder dan een rode kool en samen met de veldwachters liep hij met Kloenk mee. Dat hielp niets, want het geldkistje was weg en bleef weg.

Nu brak er een vervelende tijd voor de koning aan. Hij was immers zijn geld kwijt? En hij en Kloenk moesten nu leven van het pensioen dat een oude lakei hun iedere week kwam brengen. Veel was het niet, want Tsjoewakije was een kleine land. Maar het vervelendste was toch wel de wet op de kauwgom die Miezemaus vlug in elkaar had gezet.

„Hij Die Kauwgom Heeft, Eet Of Maakt, Gaat Voor Een Maand De Cel In. Miezemaus, Koning Van Tsjoewakije," was er de volgende dag overal aangeplakt. „Ik vind het een grote schande, Kloenk," riep de koning toen hij het las. „En ik trek mij er geen biet van aan!" Dat was ferme taal, maar diezelfde dag werd er bij het huisje van de koning gebeld. Het waren de twee veldwachters. „Aha!" zei de koning blij. „Jullie komen mijn geldkistje terugbrengen!" De twee veldwachters schudden verlegen hun hoofden. „We moeten van Miezemaus voortaan iedere dag huiszoeking bij u houden," zeiden ze, en ze kregen een kleur van schaamte. „En als we kauwgom vinden, gaan u en Kloenk de cel in. Maar we zoeken natuurlijk niet, majesteit! We zeggen gewoon tegen Miezemaus dat we niets kunnen vinden. Maar verstopt u uw kauwgom wel goed hè? Misschien komt Miezemaus zelf kijken!"

Boos liep de koning heen en weer. Want er was in heel Tsjoewakije geen stukje kauwgom meer te koop. En hij had zelf nog maar één dun plakje klapkauwgom over, verstopt onder zijn hoofdkussen.

„Daar kan ik nog één dag mee toe, Kloenk," zei hij somber. „Wat dan? Ik kan niet buiten kauwgom."

„Weet u wat?" riep Kloenk opeens. „We maken zelf kauwgom. In het geheim! In één van uw boeken staat er vast wel een recept voor."

„Kloenk," zei de koning, „je bent een bolleboos. Maar eh... de veldwachters komen morgen terug. Of misschien Miezemaus zelf wel! En om kauwgom te maken heb je een machientje nodig. Waar kunnen we dat verstoppen?"

„In het spookkasteel," zei Kloenk slim. „Want daar durft niemand te komen." Dat was een heel slim plan, en diezelfde avond al slopen Kloenk en de koning met allerlei pannen en een primus, plus een machientje dat ze zelf hadden gemaakt, naar het kasteel.

„Ik... ik ben toch wel een bee-eetje bang," klappertandde Kloenk toen ze over de knarsende ophaalbrug liepen. „Het is molle vaan... volle maan bedoel ik... Misschien spookt het er echt..."

„Welnee," zei de koning, maar hij kauwde toch zenuwachtig op zijn laatste stukje klapkauwgom. Plotseling bleef Kloenk staan. „Kijk d-d-d-daar eens," hakkelde hij. „Een spook!"

En jawel... Op het donkere binnenplaatsje, duidelijk zichtbaar in het gelige licht van de maan, zweefde een witte gedaante. „Boe-ooh..." klonk het, „boe-ooh... Ik ben een gevaarlijk spook. Boe-ooh..."

„Kiets!" klonk het opeens. Van pure schrik had de koning zó'n bel van zijn klapkauwgom geblazen dat die klapte. In de stilte leek het wel op een schot uit een geweer! En meteen begon het spook hard weg te rennen.

„Dat is geen spook!" riep Kloenk. „Dat is een man. Kom, dan grijpen we hem, majesteit!" Samen holden ze het spook achterna. Nou, die kon lopen zeg, maar gelukkig struikelde hij plotseling over een slip van zijn laken dat hij om zich heen had geslagen, en met een harde bons tuimelden ze alle drie over elkaar heen. Met een ruk trok de koning het laken van de gedaante weg... en keek in het bange gezicht van Miezemaus!

Terwijl Kloenk hem stevig vasthield, stak de koning een kaars aan, en toen zagen ze in een hoek wel twintig geldkistjes staan, ook die van de koning. Gauw werden de veldwachters gewaarschuwd, en in een wip zat Miezemaus geboeid in de cel.

„Ik wilde zo graag een hele rijke koning worden," jammerde hij aldoor. „Daarom ben ik gaan stalen, en voor spook gaan spelen."

Maar van al zijn praatjes trok niemand zich iets aan, en de volgende dag al werd bij Tsjoewakije uitgejaagd en niemand weet waar hij op het ogenblik is.

Tja... en toen vroeg het volk aan de koning of hij de wet wilde veranderen. Dat had Miezemaus immers ook gedaan? De koning deed het maar al te graag en hij zette in de nieuwe wet dat een koning tot zijn tachtigste jaar koning kon zijn. En Kloenk benoemde hij tot zijn eerste-minister.

Maar eh, de leden van de hofhouding hoefden voortaan geen kauwgom meer te eten, zeg. Dat deed de koning zelf wel.

MIJN BESTE PRESTATIE

door

TON PRONK

JA het is bij mij begonnen met straatvoetbal. Hier achter ons huis op het lepenpleintje. Tsjonge, daar heb ik wat afgedraafd. Gewoon, achter een klein tennisballetje aan. Maar je leerde er enorm handig mee om te springen. Zo even een paar maal op het hoofd laten stuiteren, dan omlaag naar de voet en knal, raak! Zo ging dat. Ik moet aan die tijd nog weleens terugdenken. Eigenlijk was het toch wel vreselijk gezellig. En je speelde met zo'n overgave. Elk vrij moment dat je maar kon vinden. En je moeder maar mopperen over die afgetrapte schoenen. Ik was in die tijd al een typische verdediger. Ik stond achter en moest proberen anderen de bal af te pakken. Daar had ik direct de nodige handigheid in. Ik begreep namelijk dat, als een speler je naderde, je eigenlijk niet zo zeer op hem, maar op de bal moest letten. De meeste jongens kijken maar naar wat de man doet en dan pas naar waar de bal heen gaat. Kijk, dan lig je een slag achter. Goed verdedigen dus, maar dat wil niet zeggen dat ik het niet fijn vond om doelpuntjes te maken. Nou en of! Eigenlijk is dat toch de grote klapper van het spel. Wij hadden natuurlijk ook gehoord van Pol Anoul, de fabeuze back van het Belgische elftal. Een man van mijn hart. Sterk verdedigen en dan plotseling bij verrassing naar voren, met allerlei flitsende schijnbewegingen, maar de bal als het ware aan zijn voet gekleefd. En als hij dan eenmaal in de buurt van het doel was gekomen, volgde er een meesterlijk schot, vaak onhoudbaar in de uiterste hoek van het doel. Die man maakte de mensen dol van enthousiasme. Op het lepenpleintje speelde ik vaak „Pol Anoul". Dan trok ik ook met de bal aan de voet naar voren. Ik wist dat ik aardig pingelen kon. Dat was trouwens een eerste vereiste om mee te kunnen doen aan het straatvoetbal. Dat gevoel van naar voren gaan, lekker eens een fijn doelpuntje maken heb ik altijd behouden. In het eerste van Ajax is me het nog nooit gelukt. Maar een keer ben ik er toch heel dicht bij geweest. Dat was voor mij een groot moment hoor. Ik herinner het me nog als de dag van gisteren. Het was tegen Sportclub Enschede, toen ik plotseling mijn kans schoon zag. Ik pakte de bal af van de Hongaarse speler Nemes en ging er razendsnel mee naar voren. De achterhoede van de Twentse club was er volkomen door verrast. De halfspeler Plagemans rende ik gemakkelijk voorbij en doordat Henk Groot, die kennelijk mijn bedoeling begreep, met de verdediger Zweers aan zijn zijde, uit het centrum wegtrok, viel er in de Enschedese achterhoede een groot gat. Daar rende ik in en naderde doelman Koers. Ik dacht, dit is het dan, hè, en schoot zo hard als ik kon. De bal vloog over Koers heen en ik juichte al. Maar helaas! De bal sloeg met een daverende klap tegen de lat. Dat was een tegenvaller! Maar, ik geef de moed niet op. Want ik heb zo het idee dat er in het moderne voetbal wat dit betreft betere tijden voor de verdedigers aanbreken. Ik weet niet of jullie via de tv weleens goed op het spel van Inter FC en Milan gelet hebben, de twee grote clubs van Italië, die achter elkaar de Europa-cup hebben gewonnen. Als dat zo is, zullen jullie weleens hebben gezien hoe daar plotseling, in 't vuur van de strijd, de twee backs langs de vleugels naar voren trekken, in een razendsnel opgebouwde en meesterlijk uitgevoerde tegenaanval. En daar komen doelpunten van ! Nu zijn het nog de backs. Straks wordt wellicht de taak van de spil weer anders. Het nieuwe vier-twee-vier-systeem is ook maar tijdelijk.

Rakker
WALT DISNEY
Ik heb vader en moeder beloofd dat ik mijn eigen eten vanavond mee zou brengen en ik zal ze laten zien dat ik het kan!
SNIF! SNIF!
Tjonge! Ik ruik iets heel groots en heerlijks!
SNUF! SNUF!
Het moet een kluif zijn! Wacht maar, die heb ik zo opgespaard!
Oh! Daar is nog iemand die op het spoor is! Die grote gemene hond van de overkant heeft de kluif natuurlijk ook geroken!
Ik moet opschieten als ik hem vóór wil zijn!
Daar heb je 'em! In die papieren zak! Tjonge! Kijk eens wat een grote!
En nu moet ik hem gauw wegslepen voordat die hond komt!

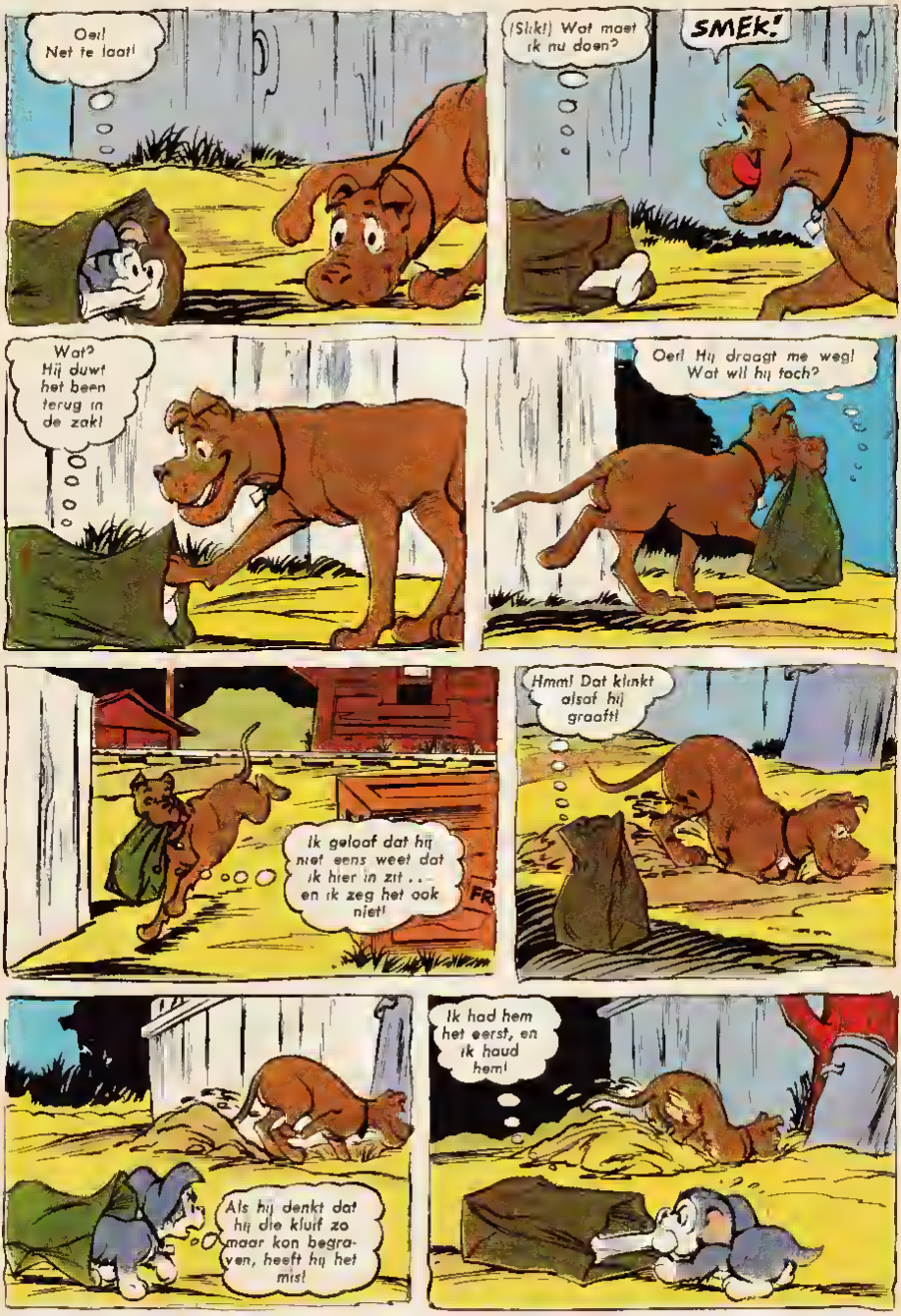
Oei! Net te laat!
(Slikt) Wat moet ik nu doen?
SMEK!
Wat? Hij duwt het been terug in de zak!
Oei! Hij draagt me weg! Wat wil hij toch?
Ik geloof dat hij niet eens weet dat ik hier in zit . . . – en ik zeg het ook niet!
Hmm! Dat klinkt alsof hij graaft!
Als hij denkt dat hij die kluif zo maar kon begraven, heeft hij het mis!
Ik had hem het eerst, en ik houd hem!

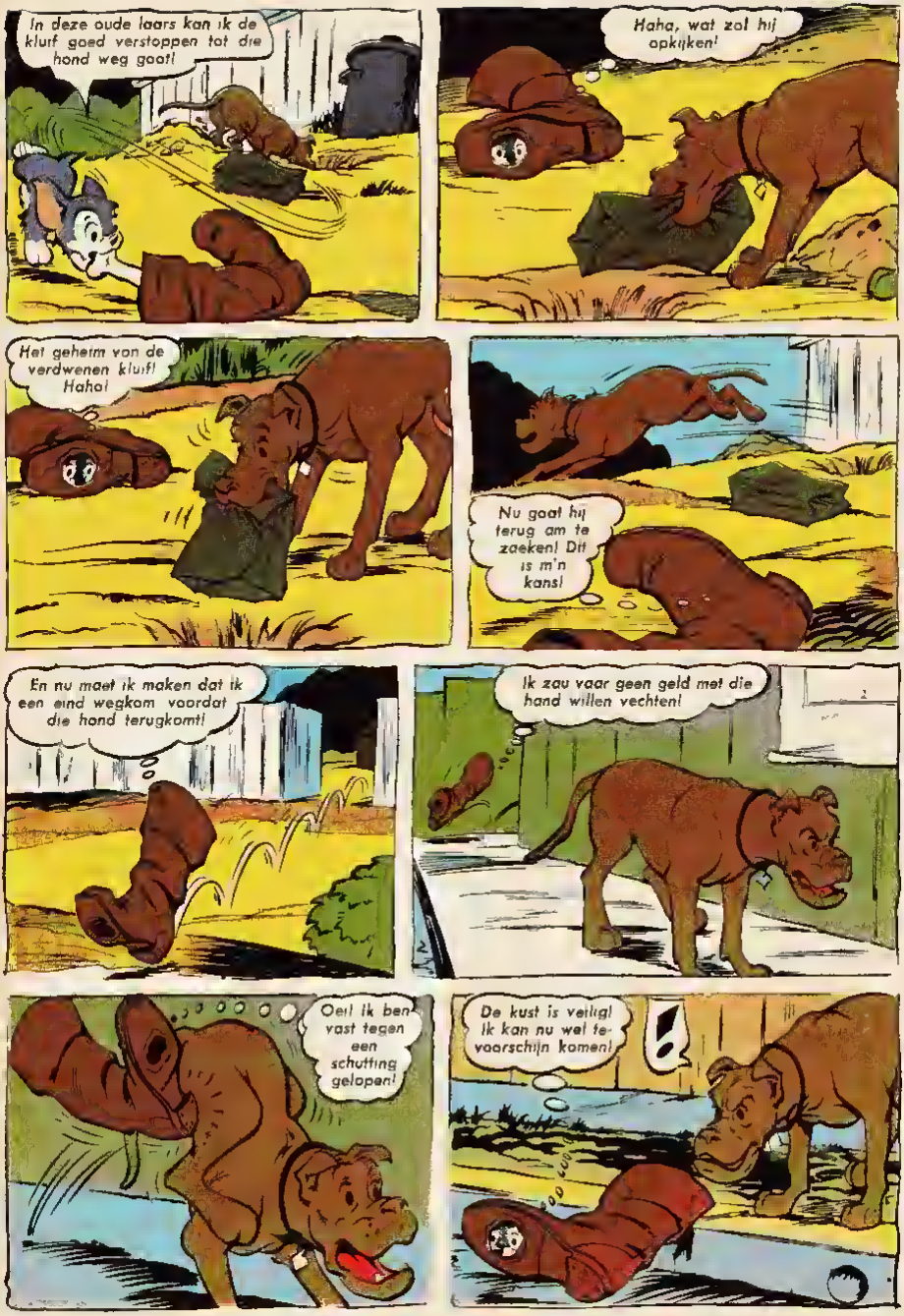
In deze oude laars kan ik de kluif goed verstoppen tot die hond weg gaat!
Haha, wat zal hij opkijken!
Het geheim van de verdwenen kluif! Haha!
Nu gaat hij terug om te zoeken! Dit is m'n kans!
En nu moet ik maken dat ik een eind wegkom voordat die hond terugkomt!
Ik zou voor geen geld met die hond willen vechten!
Oei! Ik ben vast tegen een schutting gelopen!
De kust is veilig! Ik kan nu wel te voorschijn komen!

GRRROM! WROEFF!
Hé! Hou op!
?
Oeps!
WROEFF! ROEFF!
AUTO-KERKHOF
Oei!
Lieve help! Dat ik nu juist tegen HEM aan moest lopen!
(Zucht!) Ik heb mijn eten voor vanavond verloren! Wat zullen vader en moeder zeggen?
TOET!
Hé! Die knijptoeter brengt me op een idee!
Ik ga het meteen proberen!

Misschien krijg ik die kluit toch nog!
Daar gaat ie!
TOET!
Huh?
SLURP!
In de raas!
PLOK!
En nu blaas ik de kluit weer uit de toeter!
Wroef!
Daar gaat ie weer!
Oh! Dat gemene beest weer!

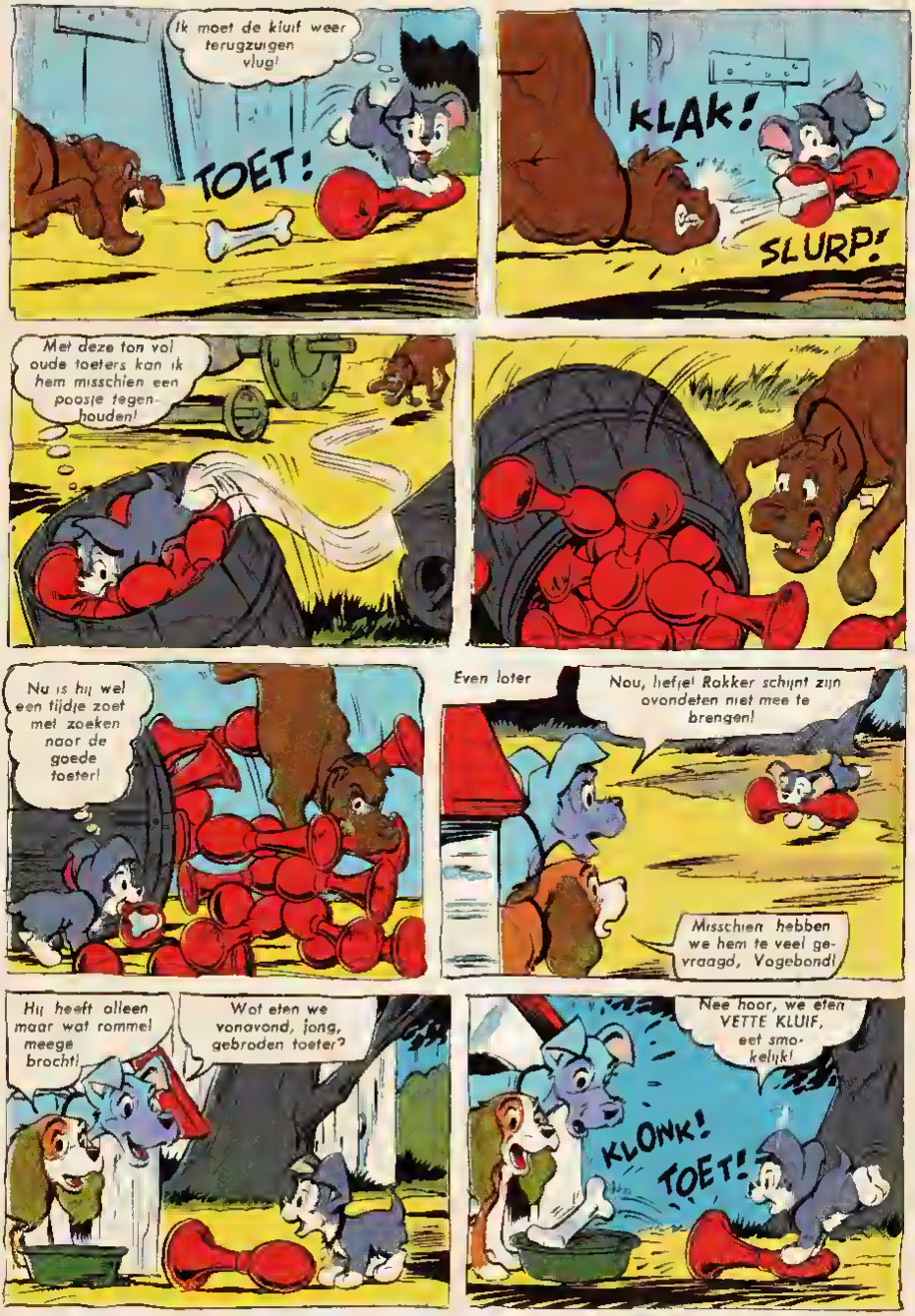
Ik moet de kluif weer terugzuigen vlug!
TOET!
KLAK!
SLURP!
Met deze ton vol oude toeters kan ik hem misschien een poosje tegenhouden!
Nu is hij wel een tijdje zoet met zoeken naar de goede toeter!
Even later
Nou, liefje! Rakker schijnt zijn ovondeten niet mee te brengen!
Misschien hebben we hem te veel gevraagd, Vogebond!
Hij heeft alleen maar wat rommel meege brocht!
Wat eten we vonavond, jong, gebroden toeter?
Nee hoor, we eten VETTE KLUIF, eet smokelijk!
KLONK!
TOET!

ditjes en datjes van Donald Duck

Heb je die al?

MISSCHIEN wist je niet dat er vissen zijn die, behalve zwemmen, ook kunnen vliegen. Dat er werkelijk „vliegende vissen" bestaan, bewijst deze postzegel. Als de dieren schrikken of ze zien een vijand aankomen, springen ze uit het water. Hun borstvinnen zijn zo sterk ontwikkeld, dat het wel vleugels lijken. Als ze boven het wateroppervlak zijn, zweven ze enige tijd op deze vleugelvinnen voort. Hoger dan 1 tot 2 meter en verder dan 150 meter komen ze niet, terwijl hun snelheid ook vlug afneemt.

Wel weten ze hun vlucht soms nog wat te rekken door met hun vinnen een licht trillende beweging te maken. Het gebeurt weleens dat vliegende vissen op het dek van een schip terecht komen.

Ze zijn niet groter dan 25 centimeter en komen in tropische en subtropische streken voor. Deze zegel met de afbeelding van een vliegende vis is van Spaans Sahara en komt uit een serie van vier stuks, uitgegeven in 1954.

De smid gefopt

KEES staat tot diens grote ergernis een hoefsmid telkens bij het werk op de handen te kijken.

De smid zegt: „Verdwijn asjeblieft, ik kan geen pottekijkers gebruiken." Meteen houdt hij hem een gloeiend hoefijzer onder de neus.

Lachend zegt Kees: „Smid, als u mij een dubbeltje geeft, lik ik het af."

„Dat moet ik zien," zegt de smid. „Hier is een dubbeltje en nu het hoefijzer aflikken."

Kees schatert van het lachen, hij likt het dubbeltje af en rent er de smidse mee uit.

Huizen probleem

1. Bekijk de tekening goed en zeg dan hoeveel huisjes er op het vierkant en niet op de ster staan.
2. Hoeveel huisjes er op de ster en niet op het vierkant staan.

Wist je dat?

HEEL geleerde heren hebben uitgerekend dat een vierjarig kind dat de hele dag in de tuin achter het huis speelt, in totaal per dag 5 kilometer loopt. Een verkoopster in een warenhuis, die steeds maar achter de toonbank heen en weer dribbelt, brengt het tot 11 kilometer per dag. Maar de kroon spant toch een huismoeder met een druk gezin: die loopt per dag ongeveer 25 kilometer door het huis. Geen wonder dat ze 's avonds weleens erg moe is!

Telefoneren in de cel

Terwijl een meneer in Surrey in Engeland uitvoerig stond te telefoneren, wikkelde een troepje kinderen een lang touw om de cel heen. Dat deden ze zo grondig en ze legden zoveel vreemde knopen in het touw, dat er vier politieagenten aan te pas moesten komen om het touw los te krijgen en een verschrikkelijke boze meneer uit zijn „eel" te verlossen.

Natuurlijk namen de kinderen de benen en lieten graag de „ontwikkeling" van de zaak helemaal aan de hulpvaardige en ijverige politieagenten over...

Oplossing huizenprobleem

1. Er staan 7 huisjes op het vierkant en niet op de ster.
2. Er staan 4 huisjes op de ster en niet op het vierkant.

Omdat het schip de Dolfyn toch met averij in Enkhuizen ligt, besluit Stevyn Hazehart naar Grootebroek te gaan, om uit te vi sen wat er is geworden van 't dochtertje van zyn schipper. Grootebroek is Spaansgezind - als scheepsjongen der geuzen stelt Stevijn zich dus aan grote gevaren bloot. Maar hij wordt dan geholpen door

PRINSGEZINDEN

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

door TIM MARAN

„HO — hàlt'" commandeerde op gewichtige toon een spekvette schildwacht aan de Westerpoort. „Controle!"

„Stel je niet aan, Teun de Fuik'" keef de vrouw op de bok. „Al hebben ze je nou bij de stadsschutterij gecommandeerd, daarom weet je toch nog wel wie ik ben?" — „Jazeker, Jans de Bie," knikte de dikkerd, „maar wij motte iedereen aanhouden die in en uit Enkhuizen wil en 'm vragen stellen, en als 'r verdacht wordt geantwoord, motte we 'm gevangen zetten. Zodoende. Antwoord dus netjes: waar gaat de reis naar toe?"

„Waar gaat de reis naar toe?" bauwde de vrouw hem giftig na. „Sinds jaar en dag leur ik met je eigen paling langs het boerenvolk, Teun de Fuik — of was je dat vergeten nou je zo'n malle pet op hebt?"

„Jij mot alleen maar antwoord geven op wat ik je vraag, Jans de Bie," zei de schildwacht stug. „Wie heb je daar bij je? Die ken ik niet."

„Dit," antwoordde de vrouw, „is een dochter van een tantezegger. Ze hebben 't thuis niet breed en ik heb 'r een weekje thuisgenomen om 'r bij te spekken en nou breng ik haar weerom."

„Van dat bijspekken zie ik niet veel," keurde de dikkerd met schuingehouden hoofd, „en 'n mooierd is 't ook al niet."

„Jij mot jezelf es goed bekijken, Teun de Fuik," beet de vrouw hem toe. „Nou, heb je nog meer van die domme vragen?"

„Neen, jelui kunnen passeren. En hoor es, Jans —" de dikke Teun kneep een slim, hebzuchtig oogje dicht, „als je 'n betere prijs voor de paling kan maken — je weet, 't wordt knap schaars op het land —"

„Wat 'n hèbberd'" scholt de vrouw nog na toen het karretje al goed en wel over de landweg hobbelde. „Als ie z'n paling voor goed geld kwijt kon aan de Spanjool, zou-ie 't niet laten, de mooie patriot!"

Stevijn zei niets (o ja, dat vergat ik te vertellen: het was Stevijn die naast de vrouw op de bok zat en hij was — schrik niet — als meisje verkleed) — Stevijn zei niets, hij zat nog te sudderen over de opmerking over zijn verschijning. Nu ja, hij wist best dat-ie niet zo'n lust voor het oog was. Vanochtend, nadat-ie door een stel van dat vrouwvolk onder enthousiaste aanvoering van Mien een gedaanteverwisseling tot meisje had ondergaan, had hij zichzelf in een spiegel mogen bekijken. Als jongen was hij al geen knaperd, maar in rokken, lijfje en jak was het om je een hoedje te schrikken. En toen ze 'm ook nog een kapje hadden opgezet, met een koket strikje onder de kin, had hij zelf huiverend de ogen gesloten.

Die vermomming was een bedenksel van Mien. „'t Is geen pleziertrisje wat jij gaat maken" zei ze. „Waar je ook komt, er loeren altijd wel Spanjolen of Spanjolenknechts. En als ze ontdekken wie en wat je bent, ben je nog niet jarig!" Zij had hem ook op het hart gedrukt wat hij allemaal moest zeggen en jokken, voor het geval hij zou worden aangehouden en ondervraagd. Het was wel erg spannend, hoor ....'

Dezelfde avond nadat Stevijn haar in vertrouwen had genomen, had Mien hem stiekem uit de herberg De Eerlijke Eenhoorn gesmokkeld en bij haar ouders thuisgebracht. Een paar dagen had Stevijn zich er schuilgehouden en zich duchtig laten verwennen door Miens moeke. Op de derde avond was Mien stralend thuisgekomen. „'t Is voor elkaar, jongske! Morgenochtend, voor dag en dauw, vermommen we je tot meisje — ja, kijk maar niet zo gek — en de visventster Jans de Bie zal je de stad uitsmokkelen; dat is 'n reuze haalbaai, maar een betere patriotte mot 'r nog gevonden worden! Zij brengt jou bij mensen op het land, die je dan weer verder helpen'" Stevijn knikte. Wat kon hij anders doen? Van nu af aan lag zijn lot in andermans handen.

Zo, en nu hobbelden ze dan krakerig en botserig over de landweg, die zich grijs van stof door de prille ochtend slingerde. Het landschap had iets saais, iets doods. Misschien omdat er zo weinig teken van leven was. De verspreid liggende boerderijen zagen er somber en in elkaar gedoken uit, net of ze bang waren. Stapvoets sjokte de hit voort, daarnaast Miens man, die geen stom woord zei.

Tegen de middag hielden ze halt bij een armoedige plaggenhut. Een magere geit zei met volle mond „Bè-è èèè —" In de lage duistere opening verscheen een vrouw, wie de armoe uit de lompen stonk. Twee kinderen met magere smoeitjes en grote angstogen kilten aan haar rokken. „Zo, Koosje ...." riep Jans de Bie, terwijl zij van de bok klom, „hoe staat 't leven?"

„Hoe zou het leven zijn, Jans de Bie?" zei de vrouw klaaglijk. „Je weet, sinds Frans weg is, is het armoe en honger ...." Frans was, zo hoorde Stevijn, haar man, een daggelder, die evenals kapitein Jan de Witte en Haan Knijpvuist en duizenden anderen, had moeten vluchten omdat hij een zogenaamde ketter was.

„Koos," zei Jans de Bie zonder omhaal, „dit hier is in werkelijkheid geen meidje, maar een scheepsmaat der Watergeuzen. Hij mot voor iets belangrijks naar Grootebroek."

„Zo," was alles wat het mensje zei, terwijl zij Stevijn onder

zoekend opnam „Nou, dan zullen we 'm verder helpen, Jans de Bie."

„Mooi zo" zei de visventster „Kom, dan ga ik meteen weer om, want ik mot alle vis nog uitventen en we motte voor zonsondergang in Enkhuizen terug zijn anders staan we voor een dichte poort Koos, hier hejje een zooitje pailng voor jou en je kinders — eet 'r maar lekker van!"

En daar reed ze heen, de stoere visventster. Met naast de hit de lange, slungelige man, die nog altijd geen stom woord had gezegd.

Stevijn keek ze na. Wat waren dat toch een flinke mensen! Ze zeiden geen woord te veel, maar dêden wat gedaan moest worden. Zo'n arm daggeldersvrouwtje bijvoorbeeld ook, zo'n Koos je . Alsof ze zelf al niet genoeg zorgen aan 'r hoofd had, nam ze die van Stevijn er nog bij. . Stevijn balde stiekem de vuisten Van nou af aan zou-ie even flink zijn —!

Nu, voorlopig hoefde Stevijn niets flinks te doen — dat moest hij overlaten aan anderen Aan Biem, het oudste dochtertje van de daggeldersvrouw, een meisje zo oud als hijzelf en even mager, daarbij onbeschrijflijk vies en zo brutaal als een vuilniskat. Jokken kon ze als de beste, en met een gemak of het alledaags werk van 'r was, loodste zij Stevijn dezelfde middag nog langs de poortwacht van een dorp En hij moest het ook overlaten aan Floor een dikke, goedige molenaar, bij wie Stevijn die nacht onderdak kreeg en die hem de volgende ochtend op een kar vol meelbalen langs een vendel Spaanse schutterij reed. Hij scheen met hen op goede voet te staan, want hij grapte, klappend met de zweep, met hen dat het een aard had en die ruwe, gevaarlijke huursoldaten hun buik vasthielden van de lach.

En aan de marskramer Boot de Lapper, zelf vader van twaalf koters, maar die zijn nek waagde om Stevijn verder te helpen.

Aan al zulke mensen moest Stevijn het overlaten om flink en dapper te zijn — zelf mocht hij als een bleu, schrikachtig meisje toekijken. Natuurlijk kreeg hij ook zijn portles schrik. Een paar keer door eigen schuld. Het was ook zo deksels moeilijk

Illustratie Hans Kresse

om er aldoor aan te denken dat-le nu een meisje was. Een keer, in een berberg, toen hij een trap opmoest en daarbij vergat om zijn rokken een eindje op te nemen — hij trapte prompt op een zoom en maakte een geweldige rolduikel. Gelukkig moesten de aanwezigen er zo verschrikkelijk om lachen, dat geen mens merkte hoe het eigenlijk was gekomen. En dan die keer toen hij zijn voorhoofd had afgedroogd en toen zijn neusdoek wilde wegstoppen in de broekzak — die hij niet bezat! Toen hij de vergissing merkte, was hij er zeker van dat het ook was opgemerkt door een dikke, grauwe griezel van een man, die ala een pad in een hoekje zat te loeren. Gelukkig gebeurde er verder niets, maar het was allemaal wel verschrik kelijk spannend, boor

Ook kreeg Stevijn onderweg een duidelijk beeld van wat het betekende dat ze onder de plak van de Spanjolen zaten Verschillen de malen zag hij grote stoeten mannen en jongens, onder bewaking van Spaanse soldeniers, aan nieuwe wegen zwoegen, en aan muren en schansen bouwen bij een stadje of een dorp. Het volk was gewoon tot slavernij gebracht. En Mientje had gelijk dat ze hem als meisje had vermomd: hij was er anders nooit doorgekomen.

Nu wel; nu slaagde Boot, de marskramer, erin hem Grootebroek binnen te smokkelen Grootebroek was een flink stadje, met ongastvrije muren en torens Het was een vijandelijk nest, dat voelde je dadelijk. Maar Boot, die zelf van Grootebroek was, bracht hem zonder omwegen naar zijn buisje in de Vorenstraat een nederig houten bedoeninkje van drie kamertjes, waar hij zich met vrouw en twaalf kinderen wel in moest zien te persen. Het was net een overvol muizenest — waar je ook keek, zag je het gekriewel van kleine, dikke kindertjes.

Maar Stevijn voelde zich er veilig en haalde verruimd adem. „Dank je wel, Boot; dank je wel, vrouw," zei hij, helemaal uit zichzelf. Maar vrouw Boot zei alleen. „Kom, eet je soep, je zal wel honger hebben." Later zei ze ook „Praat nergens over waar de kinderen bij zijn En blijf ala meisje vermomd, Da's veiliger Kinderen babbelen te veel buiten de deur"

Zo moesten ze overal op letten Toen alle kinderen die avond allepen,. gingen ze overleggen

„Tja krabde Boot de Lapper zich peinzend over de schedel, „een meidje van De Witte kennen we hier niet of jij wel soms, vrouw? Neen? Dacht ik wel Als je 't mij vraagt heet die kapitein van jou niet écht De Witte, maar is dat een bijnaam van 'm" Stevijn trok zijn voorhoofd vol rimpels „Nu je 't zegt, je hebt gelijk' 't Is een bijnaam Maar ik heb ook es zijn ware naam gehoord wacht es ja, ik heb 't hij heet Jan Clauszoon' Kan dat?"

„Best mogelijk," mengde zich ook Boots vrouw in het gesprek Zij was een klein schriel mensje, maar met slimme muizeogen „We zullen eens navraag doen" En dat gebeurde Bij iedereen die ze kenden, probeerden zowel Boot als zijn vrouw uit te vissen of er ook een zekere Jan Clausz bekend was Maar niemand wist

de geuzentrouw van Stevijn Hazehart

het Toen, op een avond zei de vrouw opeens „Ik heb 'r over nagedacht Jij," wendde zij zich tot Stevijn, „mot met Peu gaan praten!"

„Met Peu de Grafwaker?" zei Boot verbaasd

„Natuurlijk," zei de vrouw „Die kapitein de Witte of Jan Clausz. of hoe 'le ook hiet, is toch een ketter, nietwaar? Nou, je weet dat ketters en hun familieleden bulten de stad worden begraven Stevijn is er zeker van dat de vrouw van de schipper dood is welnu, dan zal ze daar ook wel begraven zijn En als dat zo is, dan weet Peu er besllst van!"

De volgende ochtend laadde Boot de Lapper zijn zware vracht met handel op de rug, pakte zijn knuppel en loodste Stevijn wederom de stad uit Achter een mager bos, in een kromming van de landweg waar ze aan het oog van de stad waren ontrokken wees hij' „Zie je ginds die heuvel met galgen? Daarachter kun je Peu vinden En vanmiddag, omtrent een uur voor zonsondergang, treffen we elkaar hier weer, dan gaan we samen naar huis" En met deze woorden liet hij Stevijn alleen staan

Stevijn was blij dat hij nu eindelijk ook zelf iets kon doen en welgemoed wandelde hij op de heuvel toe. Maar hoe dichterbij hij kwam, des te langramer zijn voeten gingen. Het was een sombere dag en een grijze regen hemel koepelde zich over een wereld waaruit alle vreugde ver dwenen scheen

Onhellspellend staken de galgen tegen de hemel af. Er zaten raven op gehurkt Ander teken van leven was er niet te bespeuren .

Met een omweg vermeed Stevijn het galgenveld Hij kwam bij een stuk woeste grond, waar alleen hier en daar wat kreupele distel woekerde Toch was er iets met die grond. Het had iets lugubers Iets In Stevijn vertelde hem dat hier de ketters en terechtgestelden begraven moesten zijn Hij voelde een ijskoude huivering over zijn ruggegraat gaan

Maar hij moest verder, hij had een plicht te vervullen .

Toen zag hij, achter een bosje eikehakhout, een hutje, zo nederig en grauw, dat het een deel van de aarde leek In dat hutje trof hij Peu aan, een oude, halfblinde stakkerd, die de rest van zijn leven op dit afschuwelijke plekje gronds sleet, sinds zijn enige zoon er was terechtgesteld en begraven. Zelfs de Spanjolen lieten hem met rust, hij was oud en ongevaarlijk. Spierwitte haren hingen onverzorgd over zijn Ingevallen gezicht met de dode ogen en onwillekeurig huiverde Stevijn.

„Clauszoon — Jan Clauszoon?" herhaalde de grijsaard beverig de naam Hij moest diep nadenken. Toen strekte hij een hand uit naar de dodenakker, waar een grijze motregen in de distels ruiselde

„Jajaja, ook de naam van Jan Clauszoon is aan deze plek verbonden, mejoffer. Zijn vrouw lelt 'r begraven, zie je — Sijtje, de vrouw van Jan Clausz .. "

Stevijn had opeens kippevel. Gespannen stamelde hij „Dus eh — u weet van — van de familie.. ?"

De oude man knikte langzaam, alsof hij er moelte mee had

„Of ik van ze weet, mejoffer, van de hele familie is alleen het dochtertje overgebleven: Annemietje ."

Een windvlaag deed de galgen kreunen.
Onbeheerst pakte Stevijn de arm van de oude man.
„Dus — dus zij lééft?"

TOM POES en de SCHAT-SCHERVEN

NOG NET EVEN TUD VOOR 'N GLAASJE PRIK!
EN DÁR IS GEEN KLUP IN HOLLAND DIE DE ALBATROS KAN VER....
SMIESPEL-PSSST! SMIESPEL-PSSST!
KLAAR?..
INTUSSEN...
OVER EEN UUR VERTREKT DE SCHUIT EN NOG NIEMAND OP ZÁN POST. WAAR BLIJVEN DIE OVERGEHAALDE KERELS?
KAPTEIN, COMPLIMENTEN VAN UW BEMANNING, MAAR ZE ZIJN GEDROST. ZE WILLEN NIET LANGER OP EEN ROESTIGE STOOMJAMMER VAREN, ZEGGEN ZE.

DAT IS WAT ZU ZEGGEN, HOOR. IK VIND DE ALBATROS EEN FIJNE SCHUIT EN IK KEN ANDEREN DIE DAAR OOK ZO OVER DENKEN!
IK ZAL ZE WEL VOOR U HALEN.
HM! HET MOET MAAR.
?TIS DAT IK MET OPKOMEND TIJ WEG MOET...
VOOR ELKAAR MANNEN. MEE!
VLUG VAN BOORD, JULLIE! IK HEB AL GENOEG TIJD VERLOREN MET DIE OVERGEHAALDE PROSSERS.
GOEDE REIS, HEER RUS.
VAN BOORD?!
MAAR DAN NIET....
TIK
..MET DE VAAS.
WAT GEBEURT ER?
TOK
DIT!!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Nederlandse Antillen en Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions